

skulde stille 2 Mill. Kr. til Raadighed for Kommunerne som Tilskud til Igangsættelse af Arbejder. Nu vender Forslaget tilbage, og nu kan man selvfølgelig gøre, som det ærede Medlem Hr. Slepsager gjorde i Dag, sige, at der ikke er andet tilbage af Forslaget end den sidste Paragraf, der udtaler, at Loven træder i Kraft straks, men jeg tror dog, det er en af den Slags Vittigheder, som det ærede Medlem skulde forbeholde sig kun at sige paa Tomandshaand, for naar vi ser nøjere paa, hvad det ærede Medlem talte om her i Folketinget ved anden og tredie Behandling, og derefter paa det foreliggende Forslag, vil vi se, at det ærede Medlem i Dag er med til enstemmigt sammen med os andre at indstille, at der stilles 8 Mill. Kr. Laan til Raadighed for Kommunerne til Nødhjælpsarbejder og andre Arbejder, altsaa det, som det ærede Medlem for 5 Uger siden erklærede for fuldkommen hen i Vejret, og alle Partier her i Salen giver i det foreliggende Forslag Tilslutning til Tanken om, at Arbejdsløshedsfonden skal stille 2 Mill. Kr. til Raadighed for Kommunerne som Tilskud til Igangsættelse af Arbejder, og at disse 2 Mill. Kr. med det samme skal godtgøres Fonden af Statskassen. De 5 Uger, der er gaaet, siden denne Sag behandledes her sidst, har da vist, at den Politik, som navnlig det ærede Medlem Hr. Slepsager stod som Ordfører for, ikke har kunnet holde, efterhaanden som Begivenhederne udviklede sig og det ogsaa viste sig, at det fornødne Grundlag for denne Politik ikke var til Stede blandt Venstrepartiets egne Vælgere ude i Landet. Derfor maate nødvendigvis denne Politik — saaledes som det ogsaa var at forudse — bryde sammen, saaledes som det nu er sket.

Ved tredie Behandling af Forslaget tillod jeg mig at sige, at dersom Venstre og det konservative Folkeparti ønskede Kauteler indsat i Loven, som sikrede, at de Arbejder, der naturligt kunde udføres som Nødhjælpsarbejder, ogsaa blev udført som Nødhjælpsarbejder, vilde vi fra vor Side gerne optage en velvillig Forhandling derom. Denne Forhandling, som vi her i Folketinget paa det Tidspunkt tilbød, og som blev afvist, denne Forhandling er nu blevet ført i Løbet af de 5 Uger, der er gaaet, og det væsentlige, der er sket i disse 5 Uger, er da

dette, at disse Kauteler, som vi for 5 Uger siden tilbød, nu er indsat i Loven. Det sikres gennem det foreliggende Lovforslag, at kun en Del af det samlede Laanebeløb anvendes til almindelige Arbejder, og det sikres, at Laanene og Tilskuddene til almindelige Arbejder kun gives, naar vedkommende Amtsudvalg skønner, at disse Arbejder ikke egner sig til at udføres efter Reglerne for Nødhjælpsarbejder, og der ydes tillige en særlig Opmuntring til Udførelse af Nødhjælpsarbejder derved, at der gives et større Tilskud til dem end til andre Arbejder.

Men med hele denne Forhandling er der nu gaaet 5 kostbare Uger tabt, og den særlige Værdi, som Socialministerens oprindelige, begrænsede Forslag til Afhjælpning af Arbejdsløsheden havde derved, at disse Arbejder meget hurtigt kunde tilrettelægges og hurtigt kunde sættes i Gang paa et tidligt Tidspunkt i Efteraaret, denne Værdi er nu gaaet tabt.

Denne Sags Behandling her i de to Ting er efter min Mening et godt Eksempel paa, hvor trang en Vej den danske Forfatning byder selv saadanne Forslag, som det er nødvendigt at fremme hurtigt, naar Oppositionen har Flertal i Landstinget, og naar Oppositionen ikke gør sig mange Skrupler ved Benyttelsen af den Magt, den derigenem har. Efter min Opfattelse har denne Sags Behandling ogsaa belyst det, der i Virkeligheden er Grundskaden i vor Forfatning, nemlig den uhyre Forflygtigelse af Ansvar, som finder Sted. Det ses Gang efter Gang her i Folketinget, og dette er et særlig grelt Eksempel derpaa, at Oppositionen indtager Standpunkter, som er dikteret af, at der senere vil finde en fortsat Forhandling Sted i Landstinget. Havde man f. Eks. ved tredie Behandling her i Folketinget af dette Forslag maattet tage endelig Stilling til det, føler jeg mig overbevist om, at saa havde man ikke vovet paa det Tidspunkt blankt at afvise Forslaget. Det vil efter min Opfattelse i den kommende Tid vise sig, at denne Forflygtigelse af Ansvar, som Forfatningen under visse Forhold indbyder til, vil indeholde den største Fare for det parlamentariske System herhjemme.

Men selv om nu megen kostbar Tid er gaaet tabt, og Forslaget derfor ikke kan faa den Betydning, som det vilde kunne have faaet, hvis det var blevet vedtaget paa et